

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 13. 1 Juli.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.
--------------------	--	----------------------

Liefde en de Gaven des Geestes.

REDEVOERING

gesproken door President GEORGE Q. CANNON, in den Tabernakel te Salt Lake City, Utah, den 12en Februari 1899.

(Vervolg van blz. 181).

Indien ik op eene zending beroepen werd naar een volk, dat eene vreemde taal sprak, zou ik voortdurend bidden om de gave der vreemde talen en om de gave van uitlegging der talen. Ik verkreeg die gaven eenige dagen nadat ik het land bereikte, waartoe ik gezonden was; ik verstond alles wat tot mij gezegd werd. Ik verkreeg ook hulp in het aanleeren der taal. Ik weet, dat zulk eene gave in het bereik is van degenen, die ze zoeken. Zij wordt ons niet alleen gegeven om in onze getuigenisvergaderingen op te staan en in vreemde talen te spreken, waarna iemand de uitlegging geeft. Dat is zeer aanmoedigend en is eene zeer gewenschte gave, wanneer zij behoorlijk geregeld wordt. Vele menschen stellen er prijs op; zij denken, dat het eene wonderbare groote gave is. Maar volgens mijne ondervinding is het eene gave, die in staat is vele menschen te misleiden, tenzij zij op eene behoorlijke wijze bestuurd wordt. Onder haren invloed geven de menschen zich somtijds aan een verkeerden geest over. Wij hebben in onze ondervinding vele gevallen gekend, waar vertakkingen van de Kerk, in het bijzonder nieuw georganizeerde vertakkingen, in moeilijkheden geraakt zijn, doordat zij in het bezit van dezen geest kwamen en er niet genoeg wijsheid in den presideeerenden ambtenaar was om hem te besturen. Deze gave is, zooals ik gezegd heb, eene gewenschte gave; maar zij is in het bijzonder gewenscht voor onze

Ouderlingen, die naar vreemde landen gaan. Zij zouden ze met alle ernstigheid en geloof moeten zoeken. Ik getuig tot u, dat er zulk eene gave bestaat, en dat er eene gave van uitlegging der talen bestaat. Dat getuig ik van al deze kostbare gaven. Wat is onze godsdienst, zoo wij hem van deze gaven ontdoen, en ze niet bezitten? Hij wordt machteloos. Maar door de uitdeeling van deze gaven, wanneer de Heere ons die geeft volgens onze behoeften, aan een ieder in zijne of hare plaats, is er macht in onzen godsdienst.

De zusters hebben zooveel recht op deze gaven als de broederen. Zij hebben het recht om tot God te gaan en Hem in den naam van Jezus te vragen, die gaven op hen uit te storten, welke zij noodig hebben. Welk een goede zegen zou het voor eene moeder zijn, de gave van het regeeren harer kinderen te bezitten, de gave van wijsheid om hen op te voeden, en hun den weg aan te wijzen, dien zij volgen zouden. De moeder, die deze gaven zoekt en ze beoefent voor den Heere, zal groote vreugde hebben in hare kinderen, en zal ruimschoots beloond worden voor al het geloof, dat zij geoeffend heeft, en de gebeden die zij voor hen opgezonden heeft. Want wat is er, dat een mensch grooter geluk geeft, dan te zien, dat zijn nageslacht recht doet en nederig wandelt voor den Heere? Daarom zouden de moeders zoeken die gaven te verkrijgen, die voor hunnen toestand en omstandigheden geschikt zijn. De Heere zeide tot Joseph in het begin, „Wees geduldig in uwe beproevingen, want gij zult er vele hebben.” Zoo is het met ons allen. Wij hebben van tijd tot tijd groote heproevingen. Het schijnt noodig te zijn, dat wij zouden beproefd worden, om te zien, of wij vol getrouwheid zijn of niet. Op deze wijze leeren wij onszelven en onze eigene zwakheden kennen; en de Heere kent ons, en onze broederen en zusters kennen ons. Daarom is het een kostbare zegen, de gave vangeduld te bezitten, kalm van karakter te zijn, vriendelijk te zijn, niet terneergeslagen te zijn, ons niet aan verkeerde gevoelens over te geven of ongeduldig en opvliegend te zijn. Dit is eene gezegende gave, die allen zouden moeten bezitten. De gave van oprechtheid is ook eene heerlijke gave. De menschen mogen vele slechte dingen doen en zich daarvan bekeeren, en de Heere zal ze vergeven, indien zij oprechtheid bezitten. Ik stel buitengewoon veel prijs op deze gave. Ik heb mannen gezien, die in vele opzichten waren alles behalve hetgeen zij als Heiligen der laatste Dagen behoorden te zijn, maar zij waren vol oprechtheid. Zij zouden niets doen, waardoor zij het werk van God zouden mishandelen. Onder alle omstandigheden waren zij vol oprechtheid. Ik heb, zooals ook gij, zulke menschen ontmoet; en ik heb gevoeld, dat, niettegenstaande hunne zwakheden, zulke menschen door den Heere zullen gezegend worden. De Heere zal hunne zonden vergeven, en Hij zal hen zegenen wegens hunne oprechtheid. Daarom is de gave van oprechtheid een goede gave. Het is ook goed om standvastigheid, moed en dapperheid te bezitten in de ure der beproeving en des gevaars — in de ure, wanneer menschenlevens in gevaar zijn.

Voor ik eindig, wil ik uwe aandacht vestigen op hetgeen van de liefde gezegd is. Laat ons bij deze heerlijke gave stilstaan. Welke schoone karakters hebben wij, indien wij deze kostbare gave der liefde bezitten. Laat ons lezen, en zien, wat de Apostel er over zegt. Dezelfde dingen kunnen ook in het Boek van Mormon gevonden worden, in bijna juist dezelfde taal.

„De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren.” Is dit niet een schoone karaktertrek?

„De liefde is niet afgunstig.” Er is geene afgunst in den man of de vrouw, die liefde bezit. Zij benijden hunne medemenschen niet om eenig ding, dat zij mogen bezitten.

„De liefde handelt niet lichtvaardiglijk, zij is niet opgeblazen.” De liefde roemt zichzelf nooit. Ik denk daar dikwijls aan. Indien ik eene neiging gevoel om een weinig te roemen, word ik daarvan aanstands teruggehouden door de gedachte, dat zulks geen liefde is. Wanneer wij met liefde vervuld zijn, spreken wij onszelven niet groot, roemen wij niet op onze goede werken, zijn wij niet opgeblazen, zeggen wij de menschen niet, welke machtige mannen wij zijn of hoeveel goed wij gedaan hebben. Liefde houdt zich daar niet mede bezig.

„Zij handelt niet ongeschiktelijk.” Zij is bescheiden.

„Zij zoekt zichzelf niet.” Dit is de geest van den Zaligmaker. Hij zeide, „Zoo iemand met u rechten wil, en uwen rok nemen, laat hem ook den mantel”, en indien zij wilden, dat wij ééne mijl met hen zouden gaan, laat ons twee mijlen gaan. Dat is, niet altijd te twisten en om onze „rechten” te strijden. Menschen die de gave der liefde bezitten, zijn niet altijd bevreesd, dat zij iets zullen verliezen en dat zij voor hunne „rechten” moeten zorgen. Dezen geest kunt gij dikwijls onder de menschen vinden.

„Zij wordt niet verbitterd.” Altijd goed gezind; verliest het geduld niet.

„Zij denkt geen kwaad.” Zij geeft zich niet over aan kwade gedachten over andere menschen. Zij beschouwt hun gedrag in het beste licht dat mogelijk is.

„Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid.” Zij vindt geene vreugde in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in hetgeen goed is — „zij verblijdt zich in de waarheid,” zooals de Apostel zegt.

„Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.” Deze zijn gezegende eigenschappen.

Mijne broederen en zusters, welk eene kostbare en heerlijke gave is deze gave der liefde! Zouden wij niet volmaakte Heiligen zijn, indien wij ze hadden? Zou dit geen hemel zijn, indien wij ze beoefenden? Zouden onze huizen niet woningen des vredes en der vreugde zijn! Zou het den engelen niet behagen, met ons te vertoeven? Ik ben verzekerd, dat zij er zich in zouden verblijden. En waarom zouden wij ze niet bezitten? Wat is er, dat het ons kan verhinderen? God heeft ons de belofte gegeven, dat wij deze gave der liefde kunnen verkrijgen, indien wij ze zoeken. Die de

lofte vergaat nimmermeer, zoo min als de liefde zelf. Wij kunnen ze bekomen en zij zal al onze karakters schooner maken en versieren. Indien onze kinderen ze bezitten, hoe schoon zullen ze dan zijn in iedere zedelijke eigenschap! Laat ons er naar trachten, laat ons haar overal beoefenen. Laat ons van tijd tot tijd hiervan lezen, en niet twistgierig zijn, noch foutvinden, noch belasteren, noch kwaad spreken van elkander. Dat is niet van Christus; maar de reine liefde is van Christus. God is liefde, is ons geleerd. Een van de laatste vermaningen van den Apostel Johannes was, „Kinderkens, hebt elkander lief.” Indien de menschen mij onrecht doen, wat moet ik dan doen? Moet ik weerstand bieden en tegenvechten? Neen, ik moet het geduldig verdragen. Ik moet lankmoedig zijn en vriendelijk. Ik moet mijn kalmte niet verliezen, en denken, dat ik vergelding moet doen. Dat is de geest van het Evangelie niet. Christus heeft ons verschillend geleerd. Als Heiligen der laatste Dagen zouden wij die eigenschappen en gaven beoefenen, die Hij ons bevolen heeft te zoeken.

Broederen en zusters, God zegene u en vervulle u met Zijnen Heiligen Geest. Laat ons ernstig trachten naar de gaven van den Geest van God. Wanneer wij een gebrek in onze karakters ontdekken, laat ons met al het mogelijke geloof God vragen, ons die gave te schenken, die het zal verbeteren, opdat wij volmaakt mogen zijn; want Jezus zegt: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in den hemelen is, volmaakt is,” daarmede aantoonende dat het voor ons, zelfs in onzen gevallen en lagen staat, mogelijk is, is onze sfeer volmaakt te worden. Dat God ons dit mogen schenken en onze harten met deze begeerte en dit groote geloof vervullen moge, is mijn gebed in den naam van Jezus. Amen.

Het Opvoeden onzer Kinderen

In het boek van openbaringen in deze dagen gegeven, wordt bevolen onzen kinderen den weg des levens en der zaligheid te leeren, vóór zij die periode des levens bereiken, wanneer zij op hunne eigene verantwoordelijkheid moeten staan. Indien wij hierin falen, zal het niet goed met ons zijn.

Een man, die wijs genoemd wordt, heeft naar waarheid gezegd, dat indien een kind opgebracht wordt in den weg waarop hij zou moeten wandelen, het daarvan niet zal afwijken, wanneer het oud geworden is. Iederen dag zien wij, bij onzen dagelijkschen terugkeer van de plichten des levens, dit of dat kind iets doen, wat niet recht is. Moeders zijn te dikwijls geneigd om de booze handelingen van hare kinderen toe te schrijven aan den kwaden jongen van een andere moeder, terwijl, indien de waarheid bekend was het kind de verkeerde handeling van zijn ouders heeft geleerd. Indien wij den invloed erkenden, die voortdurend van ons uitgaat, dan zouden wij voorzichtiger zijn. Sometijds zien wij een kind, dat zijne ouders een klap geeft, en dikwijls wordt het er strengelijk voor „geranseld.” „Ik kan niet begrijpen,” zegt de ouder,

„wat het kind scheelt.” Indien zij een oogenblik wilden nadenken, zouden zij vinden, dat zij het kind geleerd hebben, papa aan het haar te trekken en hem klapjes in het aangezicht te geven, en de eerste indruk blijft het kind bij.

Er wordt somtijds aan het kind een stok gegeven om er zijne broertjes en zusjes mede te slaan. Men neemt den schijn aan, alsof men weent, waarover de kleine eerst bedroefd is, maar wanneer hij die dit voorgeeft, zijne handen van voor zijne oogen wegdoet en het kind uitvindt, dat het bedrogen werd, zal het er spoedig vermaak in scheppen anderen te zien treuren. Vroeg of laat zullen de menschen navragen en de opmerking maken, dat een zekere persoon zoo hardvochtig en onmedelijgend is. Zou hem dit misschien door zijne ouders geleerd zijn of door iemand, die hem deed gelooven, dat hij weende, toen hij een kind was en hen wilde slaan of mishandelen?

Het kleine kind zal iemand een gemeenen vloek hooren uitspreken, en zal, zooals kinderen doen, zoo nauwkeurig mogelijk dezelfde woorden volgen. Dikwerf lachen wij over het kind en vleiën onszelven, dat „het kind zoo schrander is, dat het alles onthoudt, wat het hoort”

Wij spreken van de wonderbare dingen, die het volbrengt, en zijn er trotsch op aan iedereen te vertellen, dat het kind de „aardigste dingen” zegt.

Onbewust leeren wij het kind, trotsch en hoogmoedig te zijn, en leeren hem vele dingen, die zich eenmaal in zulke afschuwelijke vormen op den voorgrond zullen plaatsen, dat wij met schrik en ontsteltenis zullen vervuld zijn, en ons afvragen, waar het zulk kwaad heeft geleerd. Te veel oplettendheid kan niet geoefend worden in het opvoeden dier van God gegeven juweelen. Wij hebben het gebod ontvangen, dat wij zouden „vermenigvuldigen en de aarde vervullen”, en terwijl wij dit doen, zouden wij in gedachte houden de daarop volgende verantwoordelijk, die op ons rust als ouders. Alle menschen zouden hunne kinderen moeten leeren te bidden, den Heere aan te roepen, goede en rechtvaardige beginselen in hunne kinderen te prenten, totdat zij het ouderlijke dak verlaten, en hoewel zij wild en zorgeloos mogen zijn, zullen nochtans deze indrukken in hunne kindsheid ontvangen, eens te voorschijn komen met bevredigende resultaten, want „hetgeen in ons is, zal uitkomen, niettegenstaande al onze list en vermommingen.” Gedenkt dan de vermaning van den wijzen man, brengt het kind op in den weg, dien het bewandelen moet. (*South. Star.*)

„Jakob, houdt je van je zuster?” „Ja wel papa.” „Toon me dan, dat je haar liefhebt.” De knaap stond stil, niet wetende wat te doen. „Jakob, hoe geef ik te kennen, dat ik van je moeder houd?” „O, u geeft haar eenige bankbriefjes, maar ik heb er geen.”

Een dagblad-uitgever in Arkansas schrijft, dat de gierigste man in zijn stad door zijn neus praat, om zijne valsche tanden niet te verslijten.

Een vreemd Verhaal.

Een merkwaardig verhaal is door de *New-York Herald* en andere couranten gedrukt. Het is het verhaal van een Franschman van Canada, Joseph Zotique La Joie, aangaande zijne beweerde avonturen in het uiterste Noorden. Die heer zelf gelooft, zegt men, dat hij aan de Noordpool geweest is, onder een vreemd ras van volk, en men beweert, dat wetenschappelijke mannen met aandacht naar zijne wonderlijke vertelling luisteren.

Volgens de *Herald* verscheen La Joie ongeveer vijf maanden geleden voor het eerst in Noord-Amerika. Eerst te Boston, toen te New-York en later te Washington ontmoette en sprak hij beroemde Noordpoolreizigers en mannen der wetenschap. Op heden is hij in Washington op verzoek van professor Mc Gee, der Smithsonian Institution, en is aan een hoogst gestreng onderzoek onderworpen, met het doel om zijne geloofwaardigheid vast te stellen.

Het schijnt, dat La Joie een zoon der frontier is van de provincie Quebec en als jager opgevoed en gewend aan de moeielijkheden der noordelijke landstreken. In 1886, zegt hij, vertrok hij met zijnen vader van Montreal naar Battleford, Northwest Territory. Hij verliet aldaar zijnen vader en ging toen verder door Engelsch Columbia en Alaska, en kwam in 1889 aan het meer van den „Grooten Beer” aan. Doch daar het wild zeer schaarsch was, besloot hij in gezelschap van een kameraad, George White genaamd, verder te gaan.

Dan luidt het verhaal als volgt:

„Het vasteland verlatende, staken zij de Union zeeëngte over naar Wollaston-eiland. Met sleden en honden vervolgden zij hunne reis over de bevrozen wateren en eilanden gedurende de drie daarop volgende jaren, totdat zij aan Grant Land kwamen. In het voorjaar van 1892 bevonden zij zich nabij Kaap Brainard. Terwijl zij in die omstreken jaagden, vernamen zij van de inboorlingen dat er een ijzeren paal door eenige ontdekkingsreizigers in den grond gestoken was, waarop zij het volgende opschrift vonden:

„Twee en tachtig graden noorderbreedte, drie en tachtig graden westerlengte’.

„Eenige mijlen noordelijk daarvan sloegen zij hun kamp op in Mei 1892. Dit kamp was bij de verdeelingslijn van twee onmetelijke ijsbergen gelegen. White stelde voor, dat zij zouden scheiden en dat elk eene tiendaagsche reis op deze uiteenlopende punten ijs zou maken om den besten jachtgrond te vinden. Toen La Joie op zijnen terugtocht was, gevoelde hij op den zevenden dag een hevigen schok, gelijk aan eene aardbeving. Dit beteekende dat het ijs gescheurd was en dat hij drijvende was. (Admiraal Melville erkende onlangs te Washington, dat de beschrijving, welke La Joie van dit natuurverschijnsel gaf, juist is).

„De berg dreef noordwaarts en gedurende drie dagen leefde hij van visch, te vergeefs hopen de dat de wind, welke van het Zuiden opgekomen was, hem naar het vasteland zou terug voeren.

Gedurende den tijd van zes en dertig dagen, zegt hij, werd hij voortgedreven te midden van verschrikkelijke sneeuwstormen, hagel en ijzel.

„Verscheidene malen kreeg hij land in het zicht, doch hij was niet in staat om het te bereiken. Op den morgen van den zeven-entertigsten dag, na veel veel ellende doorstaan en zes zijner honden opgegeten te hebben, bemerkte La Joie dat de ijsberg, waarop hij voortgedreven was, land raakte. Hij ging met de hem overgebleven honden aan land. En hij beweert, dat hoe meer noordelijk de berg gedreven was, des te zachter werd het klimaat. Denzelfden nacht werd La Joie gewekt door het geflaf zijner honden. Hij sprong op en ontdekte, dat hij door een stam koperkleurige inboorlingen omringd was, welke met pijl en boog op hem schoten. La Joie was slechts met een mes en knuppel gewapend, doch zijne dubbelhuidige kleederen beschermden hem tegen de pijlen. Den volgenden dag waren zij gewillig om over den vrede te onderhandelen. La Joie hield twee gewonde inboorlingen als gijzelaars en daar hij hen vriendelijk behandelde, was hij in staat, door een weinig diplomatie, op goeden voet te komen met de overigen die vijf en veertig in getal waren.

Hij beschrijft de menschen, waarmede hij zich vereenigde, als behoorende tot een vreemd ras, sprekende eene taal, die geheel verschillend was van die der inboorlingen, waarmede hij op zijne reizen bekend geworden was. Hunne gelaatskleur, zegt hij, was van een roodachtig bruine tint, en hunne oogen en haar was óf zwart óf bruin. De mannen waren zeer groot, gemiddeld meer dan zes voet hoog, terwijl hunne kleding uit dierenvellen bestond en van een vreemd model was.

„Zij namen hem mede naar hun kamp, waarin eene groote tent was, welke van walvischbeenderen en vellen gemaakt was. Hij verbleef vijf maanden in hun kamp en leerde eenige woorden hunner taal.

„Ik heb twee jaar onder de inboorlingen gewoond, zegt La Joie, en leerde gedurende dien tijd hunne taal spreken en hun beeldschrift lezen. Toen besloot ik om weder naar de beschaafde wereld terug te keeren. Ik gelaste het volk eene boot voor mij te bouwen, welke van walvischvel gemaakt werd. Zij was dertig voet lang, vijf voet wijd en vier voet diep.

„Ik begon mijnen terugtocht met twee der inboorlingen. De moeielijkheden, die ik gedurende de daarop volgende vijf maanden ondervond, in bijzonderheden te beschrijven, zou slechts in eene geringere mate eene herhaling zijn van het lijden op mijne reis naar het eiland. De groote verandering der luchtgesteldheid toen wij zuidwaarts kwamen, had zulk een invloed op de trouwe medgezellen, welke met mij waren, dat beiden stierven, voor wij het vasteland bereikten.

„Ik bereikte Nekalek, Alaska, in het voorjaar van 1894. Ik verkocht aldaar mijne boot voor een trein honden en reisde over land door Alaska en Britsch-Columbia tot Ottawa.’”

Omstreeks vijf en twintig jaar geleden werd een gelijkkluidend verhaal door de couranten verspreid, doch zijn ware oorsprong werd nimmer ontdekt. Doch het had eenigen invloed tot het levendig houden der belangstelling in expeditiën naar de Noordpool, en dit tegenwoordig verhaal mag een gelijk gevolg hebben, zelfs al wordt het bewezen een verdichtsel te zijn. *Des News.*

Het Voordeel van veel bezigheid.

Den druk van het werk te gevoelen is een reden tot dankbaarheid. De tijd, wanneer wij het drukste bezig zijn, is de tijd, wanneer wij vermoedelijk ons best zullen doen. Dikwijls komt er eene verzoeking om te gevoelen, dat indien wij meer vrijen tijd hadden, wij meer en beter werk zouden kunnen doen; maar de ondervinding toont gewoonlijk, dat dit eene vergissing is. De wereld erkent dit. Zij richt zich niet aan den man, die den meesten vrijen tijd heeft, wanneer zij eene buitengewone onderneming wil doen uitvoeren. Geen hoofd van eenig handelshuis zal zoeken onder diegenen die veel tijd over hebben, wanneer hij eene plaats wenscht te vullen. Hij heeft iemand van noode, die reeds onder de drukst bezigen gerekend wordt, die toont dat hij recht heeft om te leven, door een volledig deel van de werkzaamheden der wereld op zich te nemen, en wiens krachten door oefening het meest ontwikkeld zijn. Bezig te zijn is zich ontwikkelen, en dat is het geheim van opklimming evenzeer in de loopbaan des levens als in de atleten-school. *Sunday School Times.*

Ontslag en Benoeming.

Ouderling LEENDERT VAN DEN AKKER is van zijne werkzaamheden in de Amsterdamsche Conferentie ontslagen, en is beroepen om te Brussel en omstreken te arbeiden.

Ouderling GEORGE L. WEILER is ontslagen van zijne werkzaamheden in de Amsterdamsche Afdeeling, en beroepen om zijne zending voort te zetten in de Arnheemsche Conferentie.

Ouderling HENDRIK DE BRIJ is van zijnen arbeid in de Brusselsche afdeeling ontslagen, en beroepen in de Rotterdamsche Conferentie werkzaam te zijn.

President ANTHON VAN DAM, van de Groninger Conferentie, is eervol van zijne zending ontslagen om zich den 5den Juli te Liverpool in te schepen op het stoomschip *New England* van de Dominion-linie. Ouderling Van Dam heeft sedert den 5den October 1899 over de Groninger Conferentie gepresideerd.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Achting voor het Priesterschap.

In vorige artikelen heb ik de plaatsen en ambtenaren genoemd, aan wien eerbied en achting verschuldigd is. Alles wat gezegd is heeft evenveel betrekking op het Priesterschap. Maar zelfs indien het niet mogelijk is sommige mannen te achten als mannen zelve, indien zij het Priesterschap dragen, zouden wij hen om die reden achten. God zal niet toelaten, dat onwaardige mannen lang met die autoriteit ambteeren. Wat is Priesterschap? Het Priesterschap is de volmacht, waarmede God mannen bekleed op aarde om in Zijnen naam te handelen. „En,” zooals ons in de Leer en Verbonden (Afd. 68 : 4) gezegd wordt, „hetgeen zij zullen spreken, wanneer zij door den Heiligen Geest gedreven worden, zal schrift zijn, zal de wil des Heeren zijn, zal de gedachte des Heeren zijn, zal het woord des Heeren zijn, zal de stem des Heeren zijn, en de macht Gods tot zaligheid.”

Het Priesterschap dus is het agentschap van God gegeven aan diegenen, die door autoriteit geroepen zijn om de verordeningen van het Evangelie te bedienen. „Het Melchizedeksche Priesterschap heeft recht tot het presidentschap, en heeft macht en autoriteit over al de ambten in de Kerk, in alle eeuwen der wereld, om de geestelijke dingen te bedienen.” (Leer en Verbonden, Afd. 107 : 8.) Het is eene wonderbare verantwoordelijkheid en eene zeer kostelijke toedeeling tot ieder persoon, die van God aldus met dit agentschap gezegend is geworden. En insgelijks is er eene verantwoordelijkheid op degenen geplaatst, die deze autoriteit zullen verwerpen of haar lichtzinnig zullen behandelen of minachten

Ik heb een vriend, die in een vergelegene land woont. Ik kan zelve niet tot hem gaan, maar ik zend een boodschapper tot mijnen vriend, afgevaardigd om hem mijne boodschap te overhandigen. Hij gaat, en wordt met blijdschap ontvangen. Hij wordt op al het beste onthaald. Mijn vriend ontvangt hem vanwege mij, en doet eer aan zijn woord, alsof ik sprak, om mijnentwille. Mijn boodschapper brengt mijne boodschap over. Hij stelt mij niet anders voor dan ik ben. Als een man acht hij mij daarvoor te hoog, en zou er niet aan denken ontrouw gevonden te worden tot de hem toevertrouwde taak en tot het vertrouwen, dat ik in hem had gesteld. Het is ook zoo in de gewone zaken van ons leven; wij zouden er niet aan denken, ontrouw te zijn tot de eenvoudige dingen, die wij aan elkander toevertrouwen. Wij geven acht op de

verantwoordelijkheden van beiden den ontvanger en den aanbinger van boodschappen tusschen mensch en mensch. Zouden wij ons dan niet zelfs meer getrouw bewijzen tot de dingen, die ons door God zijn toevertrouwd! Het is hetzelfde met de regeeringen. Een gezant spreekt in den naam van zijn land, en zijne woorden worden door de regeering, tot welke hij spreekt, ontvangen als de woorden van het land, hetwelk hij vertegenwoordigt. Ontrouw aan het hem toevertrouwde zou hem spoedig op het pad der moeilijkheden brengen; en indien het land, aan hetwelk hij zijne boodschap aflevert, niet naar hem wil hooren, is het gevolg hetzelfde alsof het niet wilde luisteren naar het gouvernement door hem vertegenwoordigd. De behandeling, die hij ontvangt, is de behandeling, die zijn land ontvangt. Er is verantwoordelijkheid aan beide zijden, en de eer verlangt, dat die heilig zal gehouden worden. Zij die zulk vertrouwen schenden, hetzij privaaf of publiek, worden uitgeworpen en door de menschen geschandvlekt.

Door deze eenvoudige vergelijkingen kunt gij, indien gij de meening vat, die ik tracht mede te deelen, gereedelijk de betrekking verstaan, waarin de mannen die het Priesterschap, het agentschap van God, bezitten, staan tegenover God; en kunt gij ook verstaan, wat hunne verantwoordelijkheid is en de verantwoordelijkheid van degenen, tot wie zij, als zulke agenten, gezonden worden. Laat mij wederom de woorden van de Leer en Verbonden aanhalen (Afd. 84 : 35 - 42): „En ook, allen die deze Priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Heere; want zoo wie Mijne dienstknechten ontvangt, die ontvangt Mij; en zoo wie Mij ontvangt, die ontvangt Mijnen Vader; en zoo wie Mijnen Vader ontvangt, die ontvangt het Koninkrijk Mijns Vaders; daarom zal alles wat Mijn Vader heeft, hem gegeven worden; en dit is in overeenkomst met den eed en het verbond van het Priesterschap.” Dit nu voor zoo ver het de menschen aangaat, tot wie de Priesterschap gezonden wordt. Hoe kan eenig mensch, onder zulke voorwaarden en beloften, zichzelf rechtvaardigen, wanneer hij de dienstknechten Gods, die het Heilige Priesterschap dragen, niet acht? Door zulks te doen toonen die menschen minachting voor de gezanten Gods, en verwerpen de boodschap van den Heere, hun grootste ware en levende vriend. Zij handelen tegenover God zooals zij niet tegenover hunne vrienden en medgezellen zouden handelen. Zullen wij niet zoo eerbaar tegenover God en de mededeelingen handelen, die Hij ons door Zijne gemachtigde agenten toezendt, als tegenover onze medemenschen? Sommigen mogen tegenwerpingen maken, en zeggen dat de gezant fouten heeft, dat hij slechts een mensch is, dat zooals alle menschen hij onvolmaakt is en daarom onzer achting niet waardig. Zulk redeneeren is verkeerd. Want wie zouden wij dan onder onze vrienden kunnen achten? Zijn niet alle menschen aan zwakheden en onvolmaaktheden onderhevig? Neen, laat ons liever zeggen, dat daar zij de gezanten des Vaders zijn, het onze plicht is hen te ontvangen en hen te eerbiedigen, zooals wij het den Vader in

persoon zouden doen, „Want zoo wie Mijne dienstknechten ontvangt, die ontvangt Mij.”

Indien de mannen, die deze verantwoordelijkheid van God hebben ontvangen — Zijne geautorizeerde dienstknechten te zijn — zullen misbruiken, hetgeen de Heere hun toevertrouwd heeft, zijn zij voor hun gedrag verantwoordelijk tegenover Hem, en zullen beloofd of gestraft worden, naarmate zij de zending die hun aangewezen is, zullen eeren of minachten. De verzen aangehaald zeggen ons, dat alles wat de Vader heeft, hem zal gegeven worden, en dat dit in overeenkomst is met den eed en het verbond, dat tot het Priesterschap behoort: „Daarom, al degenen die het Priesterschap ontvangen, ontvangen dezen eed en dit verbond van Mijnen Vader, hetwelk Hij niet kan breken, noch kan het weggenomen worden; maar zoo wie dit verbond breekt, nadat hij het ontvangen heeft, en er zich ganschelijk van afwendt, zal geene vergeving ontvangen, noch in deze wereld, noch in de toekomstige wereld.” Hieruit zien wij, dat er eene groote verantwoordelijkheid rust op degenen, die het vertrouwen schenden, nadat God hen eenmaal heeft gemachtigd om Zijn werk te doen en Zijne mededeelingen over te brengen. Zij staan zelfs onder een grooter oordeel dan degenen, die de boodschap niet aannemen, welke zij van den Vader brengen.

De menschen kunnen het niet op de gevolgen wagen om minachting te toonen tegenover de dienstknechten des Heeren, of om de volmacht van God aan den mensch, n.l. Zijn agentschap, Zijn Heilig Priesterschap te minachten. Het is eene vreeselijke verantwoordelijkheid die zij op zich nemen, wanneer zij zulks doen. Denk wat het is, zulke heilige dingen lichtzinnig te behandelen! Een man, die het Priesterschap draagt, heeft een opdracht van God ontvangen, om in Zijnen naam te handelen — om op aarde te binden, en het zal in den hemel gebonden zijn; om op aarde te ontbinden, en het zal in den hemel ontbonden zijn — om te zegenen en te vloeken en om op iedere wijze te handelen in den naam van God, Die beloofd heeft zulke handelingen te eerbiedigen, als Zijn wil, Zijne gedachte, Zijn woord, Zijne stem, en Zijne macht tot zaligheid. En niettegenstaande dit alles vinden wij menschen, die den behoorlijken eerbied voor zulke autoriteit niet bewijzen, die er lichtzinnig tegenover zijn of ze geheel en al verwerpen. Een gebrek aan eerbied voor het Priesterschap is openbaar onder het volk, en President George Q. Cannon maakte dit tot het onderwerp van zijne redevoeringen gedurende de Conferentie in April. Hij wees op de noodzakelijkheid van eene verandering in dit opzicht. Hij verklaarde, dat er een gebrek aan eerbied is, en hij verzocht het volk, daarmede op te houden en te denken aan de gevaren van zulk eene handelwijze.

Laat mij u verzoeken, geliefde lezers, om den behoorlijken eerbied te toonen voor het Priesterschap en tegenover de dienstknechten des Heeren, die hetzelfde dragen. Het zal u gelukkiger maken, het zal u beter maken. Gij wenscht vooruit te gaan; gij

verlangt de tijdelijke en geestelijke zegeningen, die zijn de gaven Gods. Waarom die niet ontvangen in den voorgeschreven weg: door het Priesterschap te eeren, te ontvangen en te eerbiedigen, zoodat alles wat de Vader heeft, u zal gegeven worden. Kunt gij meer vragen? Gedenkt, dat zonder de verordeningen en de volmacht van het Priesterschap „de kracht tot Godzaligheid niet geopenbaard is in het vleesch!”

Impr. Era.

Voor anderen leven.

Er is gezegd, en in waarheid, dat de mensch, wanneer hij recht leeft, niet voor zichzelf alleen leeft, maar voor anderen. Zijn grootst voordeel, zoowel als zijn grootst geluk, en deze twee kunnen nooit gescheiden worden, bestaat in goeddoen. Hij die zich afsluit van zijne medemenschen, die roemt in de grootheid van zijn eigen zelfzuchtig ik, weet niet, wat ware tevredenheid is. Wij verachten den man die, terwijl duizenden van gebrek mogen sterven, zijne onrechtvaardig verkregen goederen des te nauwer tot zich trekt; met eene volharding, die eener betere zaak waardig is, stapelt hij zijn zilver en goud op, doch het zal voorzeker in zijne handen kankeren en verroesten, en wanneer hij dat algemeen tehuis binnengaat, waar allen vroeg of laat heen moeten, zal hij ondervinden, indien hij het nog niet reeds ondervonden heeft, dat „hij die rijkdommen vergadert, vergadert zich kwelling,” en dat het eenige ware gebruik van dingen, die wij het onze noemen, is dat zij mogen zijn voor hem, die ze van noode heeft.

Hij die voor zijn gezin zorgt, doet wel; hij die bovendien de armen voedt en de nooddruftigen helpt, doet beter; maar hij, die allen helpt en ruimschoots geestelijke schatten verspreidt, doet het best en leeft in waarheid. Hetgeen wij geven, behouden wij; hetgeen wij behouden, verliezen wij; dit schijnt vreemd, maar God heeft het zoo bepaald, want Hij zegt „Want zoo wie heeft, dien zal gegeven worden; en zoo wie niet heeft, ook hetgeen hij meent te hebben, zal van hem genomen worden.” In het lijden voor onze medemenschen is er eene tevoren beschikte voldoening die grootelijks het gedragen leed overtreft; die voldoening van te weten, dat wij onzen plicht gedaan hebben, zal ons honderdvoud beloonen. In ons leven kunnen wij dus behulpzaam zijn in de vorming van het leven van anderen. „Wij worden geleerd, en wij verspreiden leering door iets van onzen persoon, dat nooit in woorden uitgedrukt wordt.” Indien dus ons leven goed is, zullen wij natuurlijkerwijs eenen invloed ten goede uitoefenen op de menschen, waaronder wij leven, daar iedere handeling eenen indruk teweegbrengt, juist zooals wij een stuk papier zouden plooiën en het eene vouw zou achterlaten: weliswaar mogen wij de plooiën veranderen, maar wij kunnen de kreuk niet uitwisschen. Alzoo ook maken wij indrukken op den geest en deze indrukken tezamen genomen is wat wij noemen het karakter en is zooals God en de engelen ons kennen, terwijl onze naam is hetgeen de menschen

denken, dat wij zijn. Terwijl wij in dit ons sterfelijk leven, het leven vormen zooals het later zal zijn, vormen onze gewoonten onze karakters, en onze karakters onze bestemming.

Indien dan ons karakter aantoont, wat onze bestemming zal zijn, is het onnoodig veel te zeggen om op de noodzakelijkheid te drukken van onzen plicht te vervullen en anderen te helpen den hunnen te doen. Hij die goed doet, leeft; maar hij die anderen helpt, leeft dubbel. Menig tamelijk groot en goed man is des te grooter en beter geworden door de machtige kracht van een vriendelijk woord, eene kleine vriendelijke daad, of een rein en onbaatzuchtig voorbeeld.

Menig leven is door deze „liefelijke klanken des harten,” vriendelijke woorden, teruggeroepen van eene schijnbare verdoeming tot het verderf. Menige oprechte, gewetensvolle jongeling is, in zijne pogingen om succes te bereiken, teruggestooten in een donkeren afgrond door een wreedig woord of eene dreigende houding. In onze zelfzuchtige begeerte om onzen eigen vooruitgang te verzekeren, zonder op anderen of op hunne schade te letten, verliezen wij dikwijls onze eigene belangen, zooals de brommende hond van de fabel, die met een stuk vleesch in den mond bij eene beek kwam en zijn eigen schaduw zag, denkende dat het een andere hond was; hij liet het vleesch los, om te trachten het vleesch van den anderen te bekomen, doch bij deze inhalige handeling viel zijn eigen stuk vleesch in den stroom en was verloren. Het mislukte hem dus niet alleen, het vleesch van den anderen te krijgen, maar tegelijk verloor hij de middelen tot genot, die hij reeds bezat. Laat ons dan opstaan en streven naar hetgeen recht en mannelijk is, en nooit trachten ten koste van een beginsel geprezen te worden, maar alleen zoeken onzen plicht te vervullen en anderen te helpen den hunnen te doen, en laat een ieder onzer met Longfellow zeggen:

Ik leef voor hen die mij beminnen,
Voor harten die mij trouw beminnen,
Voor hemelen, die steeds op mij blikken,
En die ook mijnen geest verwachten,
Voor dierbre banden, die mij binden,
En voor de taak, die God mij oplegt,
Voor hoop, gevormd in het verleden,
En voor het goed, dat ik kan doen.

(*South. Star.*)

ERKENDELJKHEID is, op welke wijze zij ook moge uitgedrukt worden, in zichzelf geenszins eene nietige of te versmaden gave. Een oprecht woord van dank, een ware glimlach van genoegen, eene innige waardeering van een vriendelijke daad, en de poging om er uitdrukking aan te geven, brengen tot het hart van den gever een stroom van vreugde, die zooveel waard is als menig materieel voordeel.

Zegeningen der Gezondmaking.

De ondergeteekende en zijn geziu zijn leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen in de gemeente Arnhem, en traden in den zomer van het jaar 1899 tot de Kerk toe.

Wij hebben groote getuigenis ontvangen van de waarheid en de kracht van het herstelde Evangelie, en in het bijzonder van de gave der gezondmaking, en wenschen gaarne door middel van de „Ster” daarvan te getuigen, hoe de Heere mildelijk genade en goedheid aan ons heeft bewezen.

Vóór wij kennis hadden aan het Evangelie was mijne vrouw gedurende dertien jaren krank en is in dien tijd vijf maal geopereerd geworden. Maar door de prediking van het Evangelie zijn ons de oogen geopend en hebben wij een vast geloof verkregen in de macht van God om te genezen. De Heere heeft ook Zijne belofte vervuld en heeft in Zijne groote liefde, mijne vrouw volkomen genezen van de langdurige ziekte, waaraan haar lichaam had geleden.

Omstreeks 12 Februari j.l. overviel haar een ernstig ongeluk. Toen zij van de vergadering naar huis terugkeerde, werd zij door acht mannen, die in beschonken toestand waren, aangevallen en vreeselijk mishandeld. Als een gevolg van de worsteling die zij tegen die geweldenaars te voeren had, en van de mishandeling van hen ondervonden, werd zij ernstig ziek en kon gedurende vele weken het bed niet verlaten. Toen zij gezalfd werd, kwam er tijdelijk beterschap en verlichting van hare pijnen. Zij was geduldig in haar lijden en berustte in haar lot. Doch wetende dat de Heere haar kon herstellen, werd wederom de toevlucht genomen tot het zalven en tot vasten en de gebeden. Daar wij in overleg waren getreden met de Broeders Zendelingen en President Pistorius van de gemeente, werd een dag vastgesteld, wanneer de Broeders en Zusters te Arnhem voor mijne vrouw zouden vasten en allen den Heere zouden bidden. En toen zij gezalfd werd, 10 Juni, week de koorts onmiddellijk, en was zij twee dagen later zooverre genezen, dat zij kon uitgaan; en nu kunnen wij getuigen, dat zij door Gods goedheid en macht bijna geheel hersteld is.

Wij weten, dat het door de zegeningen is, die aan het Evangelie verbonden zijn, dat mijne vrouw gezond is geworden, en daarom geven wij Gode de eer voor haar herstel. Wij wenschen ook hierdoor onzen innigen dank te zeggen aan de Zendelingen en de Zusters van de Arnhemsche gemeente voor de opofferende liefde, die zij getoond hebben in het bezoeken en verplegen van mijne vrouw gedurende hare ziekte. Ook danken wij al de Zendelingen en Broeders en Zusters hier en in de gansche Zending, die hunne gebeden voor haar hebben opgezonden.

Ik bid, dat wij allen in het Evangelie mogen standvastig blijven, en God dienen en Zijne zegeningen genieten, in den naam van onzen Verlosser Jezus Christus.

Uw Broeder in de Waarheid,

Arnhem, 26 Juni 1900.

H. A. SLUIJTER.

Gemengd Nieuws.

Den 14den Juni jl. had te Salt Lake City plaats het 50-jarige jubileum van de invoering van het Evangelie in Scandinavië (Denemarken, Noorwegen en Zweden). Deze gelegenheid was zeer gewichtig voor de Scandinavische bevolking van Utah, en vele honderden Heiligen, wier oorsprong was in die noordelijke landen, vergaderden zich uit alle deelen van Utah om deze gedenkwaardige gebeurtenis te vieren. Scandinavië heeft eenige groote mannen opgeleverd, die een schoon werk in de Kerk hebben verricht en een werkzaam deel aan haren vooruitgang hebben genomen. Onder hen bevinden zich een Apostel, een assistent-kerkgeschiedschrijver, een patriarch en verscheidene bisschoppen en andere presideerende mannen.

Een aantal jaren geleden richtten de Heiligen in Utah, op raad van de autoriteiten der Kerk, eene suikerfabriek op. Die stap was het begin van eene nijverheid, die tot een grooten zegen is geworden voor de bevolking van Utah, en die zulke groote afmetingen heeft aangenomen, dat er nu verscheidene suikerfabrieken in werking zijn in Utah en er van jaar tot jaar nieuwe opgericht worden. Deze ondernemingen spreiden zich ook van Utah uit in de naburige staten, zoodat nu in den Staat Colorado eene fabriek wordt gebouwd door Utah-mannen en voor het grootste gedeelte door Utah-kapitaal.

Door een windstorm in den Staat Kansas werd den 7den Juni het dorp Faulkner geheel vernietigd, het kerk- en schoolgebouw inbegrepen.

John W. Rigdon, een zoon van Sidney Rigdon (eenmaal Eerste Raadgever tot den Profeet Joseph Smith) bracht onlangs Salt Lake City een bezoek. Hij werd door een berichtgever van de *Deseret News* bezocht, die hem aangaande zijnen vader, Sidney Rigdon, ondervroeg. De twee punten, waarmede zijn vader zich niet kon vereenigen, zeide hij, waren het veelvoudig huwelijk en de aanstelling van Brigham Young tot President van de Kerk. Hoewel hij nooit over die vernedering heen kwam, liet hij echter niet toe, dat iemand kwaad sprak van de Kerk. Wanneer deze aangetast werd, ontvlamde het oude vuur weder in zijne oogen, en de aanvaller moest telkens terugtrekken, na eene degelijke kastijding ontvangen te hebben. Mr. J. W. Rigdon is een advokaat en woont te New-York. Hij zeide, dat hij er grootelijks prijs op stelt, door den Patriarch Hyrum Smith, die later als een martelaar met zijn broeder, den Profeet gevallen is, gedoopt te zijn.

Een onzer nuttige mannen, Ouderling John Jaques, is naar de andere zijde des grafs geroepen. Broeder Jaques was Assistent Kerkgeschiedschrijver, en heeft zich, gedurende de vele jaren, dat hij in dienst van de Kerk werkzaam is geweest, in vele opzichten

zeer nuttig en onmisbaar gemaakt. De Kerk verliest in hem een ijverig en werkzaam lid en erkent de groote diensten, welke hij haar bewezen heeft.

Komen zij nader?

De Presbyteriaansche Kerk beschuldigde eenigen tijd geleden een harer leeraars, Dr. Mc Giffert, van verkeerde leerstellingen of ketterijen in te voeren, en was bij deze gelegenheid genoodzaakt haar standpunt te bepalen met betrekking tot den Bijbel. In hare verklaringen maakt zij openbaar: „De Heilige Schrift is volkomen vrij van fouten, wanneer zij in hare natuurlijke en bedoelde beteekenis verstaan wordt.” Men vergelijke deze verklaring van de Presb. Kerk met de leer van de Heiligen der laatste Dagen, om waar te nemen, hoe de beginselen dezer laatste in eer en meer aangenomen worden. „Wij gelooven in den Bijbel als het Woord van God, in zooverre als het nauwkeurig vertaald is.”

Indien wij goed ingelicht zijn, heeft eene sekte, die zich noemt de „Herstelde Apostolische Kerk,” tot een harer leerstellingen en geloofspunten aangenomen de leer van den doop voor de dooden, dien ook de Heiligen der laatste Dagen prediken. Dit is, zoo ver ons bekend is, het eerste geval, waar eene gansche sekte of kerk dit schoone en rechtvaardige, door de Heilige Schrift geleerde beginsel aanneemt, dat reeds in het begin dezer eeuw geopenbaard werd aan den Profet Joseph Smith.

Eene sekte, die tot een harer voornaamste beginselen heeft het genezen van kranken door het geloof, en ook leert dat de zieken met olie moeten gezalfd worden, en dat men den Heiligen Geest moet ontvangen door het opleggen der handen, en ook in haar genootschap het gebod der tienden leert en in praktijk brengt, heeft, zooals wij vernemen, een apostel aangesteld en eene profetes. Hoewel deze apostel door de menschen is aangesteld en om zijne volmacht te staven slechts kan verwijzen naar het volk dat hem heeft aangesteld en deze profetes onder den invloed moge staan van verleidende geesten en naar het schijnt, bij het profeteeren lijdt aan vertrekking en toeval der zenuwen, toont het niettemin, dat vele menschen, ja zelfs wederom eene andere godsdienstige sekte de noodzakelijkheid inziet van apostelen en profeten in de kerk.

I N H O U D:

Redevoering	Blz. 193	Achting voor het Priesterschap	Blz. 201
Het Opvoeden onzer Kinderen	„ 196	Voor anderen leven	„ 204
Een vreedend Verhaal	„ 198	Zegeningen der Gezondmaking	„ 206
Het Voordeel van veel bezigheid	„ 200	Gemengd Nieuws	„ 207
Ontslag en Benoeming	„ 200	Komen zij nader?	„ 208

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam,
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.